

I

Het was een stralende, zonnige dag in New York en de temperatuur was al voor de middag opgelopen tot boven de veertig graden. Op de trottoirs had je een ei kunnen bakken. Kinderen schreeuwden, mensen zaten op de stoepen en in de deuropeningen en stonden onder haveloze zonneluien tegen de muur geleund. Op de hoek van 125th Street en Second Avenue waren de brandkranen allebei opengezet. Het water spoot eruit en gillende kinderen renden door de straal. Het water stroomde als een enkel-diepe rivier door de goot. Het was vier uur 's middags en het leek alsof de halve buurt buiten in de hitte met elkaar stond te praten en naar de kinderen stond te kijken.

Plotseling, om tien over vier, waren er boven het lawaai van het gepraat en gelach en het stromende water uit, schoten te horen. In dat deel van de stad was dat geen onbekend geluid en iedereen stopte bij het horen ervan. Mensen schenen een ogenblik te verstarren, in afwachting van wat er ging gebeuren. Ze trokken zich terug in hun deuropening, doken ineen tegen de muren, en twee moeders renden naar voren om hun kinderen bij de brandkranen weg te halen. Maar nog voor ze de veiligheid van de deuropening weer hadden bereikt, klonken opnieuw schoten, dit keer harder en dichterbij. Drie jongemannen renden de menigte in die zich bij de brandkranen had verzameld. Ze liepen in hun vaart kinderen omver en raakten een jonge vrouw zo hard dat ze languit in het water viel. Plotseling was er geschreeuw

en twee agenten kwamen de hoek om rennen. Met getrokken revolver zetten zij een wilde achtervolging in; kogels werden afgeschoten in de drukte.

Het gebeurde allemaal zo snel dat niemand tijd had om vrij baan te maken of elkaar te waarschuwen. In de verte waren al sirenes te horen. En boven het geluid van de naderende politiesirenes uit klonk een nieuwe schotenreeks. Dit keer viel een van de jongemannen met een bloedende wond in zijn schouder op de grond. Op hetzelfde moment draaide een van zijn kameraden zich snel om en schoot een politieagent recht in het hoofd. Plotseling gilde een klein meisje en viel neer in de harde straal van de brandkraan. De mensen in de naaste omgeving gilden en vluchtten alle kanten op. De moeder rende naar haar toe vanuit de deuropening waar ze had gestaan op het moment dat ze haar kind had zien vallen.

Een ogenblik later was de achtervolging afgelopen. Twee jongemannen lagen op hun buik op de grond en kregen temidden van een grote groep politiemannen handboeien om, een agent lag dood op straat en de derde verdachte werd verzorgd door ambulancebroeders. Maar een meter verderop lag een kind te sterven aan de schotwond die het had opgelopen. De kogel had haar borstkas doorboord en ze bloedde hevig. Haar moeder zat op haar knieën bij haar, doorweekt door het steeds doorstromende water van de brandkraan. Ze snikte hysterisch terwijl ze haar bewusteloze kind tegen zich aan klemde. De broeders konden het vijfjarige meisje slechts met moeite uit haar armen losmaken. Binnen een minuut lag ze in een ambulance en de moeder, die nog steeds huilde en half verdoofd was, werd bij haar in de auto getrokken. Het was een tafereel dat ze allemaal al tientallen of misschien al honderden keren hadden gezien, maar dat alleen iets betekende als je de mensen kende die nauw bij het drama betrokken waren, hetzij als

slachtoffer of als dader. De mensen die werden gearresteerd, of die gewond raakten of werden gedood.

Op de hoek van 125th Street stond een enorme kluwen auto's geparkeerd en de ambulance probeerde zich daar met zwaailichten en gillende sirenes uit los te maken. De mensen stonden op straat toe te kijken, verbijsterd door wat er was gebeurd. Een tweede ambulance haalde de gewonde verdachte weg bij de plaats van het misdrijf. Overal schenen blauw met witte auto's vandaan te komen nu op de radio bekend was gemaakt dat er een agent was neergeschoten. De mensen in de buurt wisten wat het voor hen betekende als eenmaal bekend zou worden dat hij was gedood. Er zouden heftige reacties volgen en smeulende haatgevoelens zouden tot uitbarsting komen. De dodelijke hitte maakte het allemaal nog erger, er kon van alles gebeuren. Dit was Harlem, het was augustus, het leven was hard en er was een agent vermoord.

Terwijl de ambulance met grote snelheid de stad in reed, klemde Henrietta Washington de hand van haar kind vast en keek in stille ontzetting toe, terwijl de ambulancebroeders voor haar leven vochten. Op dit moment zag het er niet naar uit dat ze de strijd zouden winnen. Het kleine meisje zag grauw en lag er roerloos bij. Haar bloed lag overal: op de vloer, de lakens, haar armen, de brancard, en op het gezicht, de jurk en de handen van haar moeder. Het zag eruit als een slachting. En waarvoor? Zij was het zoveelste slachtoffer in de eindeloze oorlog tussen politie en bendeleden, drugsdealers en verslaafden. Ze was een pion in een spel waar ze niets van wist, een nietig offer voor vechtersbazen die zich ten doel hadden gesteld elkaar kapot te maken. Dinella Washington betekende niets voor hen, alleen voor haar vriendinnetjes en haar burens, haar zusjes en haar moeder. Zij was de oudste van de vier kinderen die haar moeder tussen haar zestiende en twintigste jaar had gekre-

gen. Maar hoe arm ze ook waren, en hoe hard het leven en de buurt waarin ze vochten om te overleven ook waren, haar moeder hield van haar.

‘Gaat ze dood?’ vroeg Henrietta met half verstikte stem. Haar grote ogen keken in de ogen van een ambulancebroeder, maar hij gaf geen antwoord. Hij wist het niet.

‘We doen wat we kunnen, mevrouw.’ Henrietta Washington was eenentwintig jaar. Ze was een stereotype, een nummer, een statistisch gegeven, maar ze was nog zoveel meer dan dat. Ze was een vrouw, een meisje, een moeder. Ze wilde meer voor haar kinderen dan dit. Ze wilde een baan, ze wilde werken, ze wilde ooit trouwen met een goede man, die van haar en haar kinderen zou houden en voor hen zou zorgen. Maar zo’n man had ze nog nooit ontmoet. Haar kinderen waren op dit moment alles wat ze had en ze had hun niets anders te bieden dan haar liefde.

Ze had een vriend die haar af en toe mee uit eten nam en die zelf drie kinderen had te onderhouden. Hij was er in zes maanden tijd niet in geslaagd een baan te vinden en als hij haar mee uit nam, dronk hij te veel. Er waren voor hen geen eenvoudige oplossingen, alleen de bijstand, af en toe een baantje en een bestaan van de hand in de tand. Ze hadden geen van beiden de middelbare school afgemaakt en ze woonden in een oorlogsgebied. Het leven dat ze leidden en de plek waar ze het leidden, was een doodvonnis voor hun kinderen. De ambulance kwam met piepende banden tot stilstand voor het ziekenhuis en de ambulancebroeders renden met Dinella op de brancard naar binnen. Ze had een infuus in haar arm en een zuurstofmasker over haar gezicht. Het enige dat Henrietta wist, was dat ze nog net een klein beetje ademde. Ze rende in haar met bloed doordrenkte jurk achter haar aan de eerstehulpafdeling binnen, maar ze kon niet eens bij haar dochtertje in de buurt komen. Een stuk of tien verpleegkundigen en artsen in opleiding hadden zich om het

kind heen geschaard en renden met haar door de hal naar de trauma-afdeling. Henrietta liep erachteraan, in de hoop iemand te kunnen vragen wat er gebeurde en wat ze gingen doen. Ze wilde weten of Dinella het zou halen. Er schoten honderden vragen door haar hoofd. Op dat moment hield iemand haar een clipboard met een pen voor.

‘Een handtekening alstublieft!’ zei de verpleegster kortaf.

‘Wat is dat?’ Henrietta keek angstig.

‘We moeten opereren – snel – tekenen!’ Henrietta deed wat haar gezegd werd en een seconde later stond ze alleen in de hal. Ze keek toe hoe andere brancards snel langs haar heen werden gereden en hoe artsen en verpleegkundigen zich in operatiepakken naar operatiezalen en andere patiënten haastten. Ze voelde zich helemaal verloren en doodsbang en brak in haar paniek in tranen uit. Een verpleegster in een groen ziekenhuispak kwam naar haar toe en legde een arm om haar heen. Ze leidde haar naar een rijtje stoelen, zette haar neer en kwam op haar hurken naast haar zitten. Met zachte stem sprak ze haar geruststellend toe.

‘Ze gaan alles voor uw dochter doen wat ze kunnen.’ De verpleegster had echter al gehoord dat het kind in een zeer kritieke toestand was en het waarschijnlijk niet zou overleven.

‘Wat gaan ze met haar doen?’

‘Ze gaan proberen de wond te dichten en het bloeden te stelpen. Ze heeft veel bloed verloren voor ze hier aankwam.’ Dat was heel zacht uitgedrukt. Je hoefde alleen maar naar de moeder van het kind te kijken om te weten hoe slecht de zaken ervoor stonden. Henrietta zat onder het bloed.

‘Ze hebben haar neergeschoten... gewoon neergeschoten...’ Ze wist niet eens of de agenten of de mannen die ze achtervolgden het hadden gedaan. Het deed er nu niet toe. Als Dinella doodging, wat maakte het dan uit of goede of slechte mensen haar hadden vermoord?

Terwijl de twee vrouwen elkaars handen vasthielden en Henrietta met een wanhopige blik zachtjes zat te huilen, hoorde de verpleegster dat via de intercom dokter Steven Whitman werd opgeroepen. Hij was plaatsvervangend hoofd van de trauma-afdeling en een van de beste traumartsen van New York. De verpleegster zei dit met zoveel woorden tegen Henrietta. ‘Als iemand haar kan redden, is hij het wel. Hij is de beste die u kunt krijgen. U heeft geluk dat hij dienst heeft.’ Maar Henrietta had niet het gevoel dat ze geluk had. Ze had in haar hele leven nog nooit geluk gehad. Haar vader was gestorven toen ze klein was, neergeschoten bij net zo’n straatgevecht als dit. Haar moeder was met haar en haar broers en zusjes naar New York vertrokken, maar hun leven hier was niet anders dan waar ze vandaan kwamen. Ze hadden hun problemen alleen maar verplaatst van de ene plek naar de andere. Als er al verschil was, was hun leven in New York zelfs slechter. Ze waren naar New York verhuisd opdat hun moeder beter werk zou kunnen vinden, maar dat was niet gebeurd. Het enige dat ze hadden gevonden was het harde leven dat ze leidden in Harlem, een leven van armoede, zonder hoop op een betere toekomst.

De verpleegster bood aan wat water of een kop koffie voor Henrietta te halen, maar zij schudde alleen maar haar hoofd en bleef doodongelukkig in haar stoel zitten. Ze hilde nog steeds en zag er net zo angstig uit als ze zich voelde. Een enorme klok aan de muur tikte de minuten weg. Het was inmiddels vijf voor vijf.

Om klokslag vijf uur stormde dokter Steven Whitman de operatiekamer binnen. Hij werd snel op de hoogte gebracht door de arts in opleiding die tot zijn komst de leiding had gehad. Steve Whitman was een lange man met een krachtige, intense uitstraling. Hij had kort, donker haar en zijn ogen stonden als zwarte stenen in een verbeterd gezicht. Het

was zijn tweede schotwond van deze middag. De vorige patiënt was om twee uur overleden, een jongen van vijftien jaar die erin was geslaagd drie leden van een rivaliserende bende neer te schieten voor ze hem neerschoten en uiteindelijk doodden. Steve had er alles aan gedaan om hem te redden, maar het was te laat geweest. Dinella Washington had tenminste een kans. Misschien. Maar volgens de arts in opleiding was die kans erg klein. Haar long was doorboord en de kogel was, voor hij haar lichaam verliet, langs haar hart geschampt en had daarbij aanzienlijke schade aangericht. Maar ondanks het weinig opwekkende beeld dat hem werd geschetst, was Steve Whitman nog niet bereid de hoop op te geven.

Een uur achtereen blafte Steve hun bevelen toe. Hij vocht om het kind in leven te houden en toen ze hun begon te ontglippen, paste hij zelf meer dan tien minuten hartmassage op haar toe. Hij vocht als een leeuw voor haar leven. Maar het lot was tegen hen. De schade was te groot, het kind was te jong, de kansen waren te klein. De kwade krachten waren sterker dan zijn deskundigheid en zijn scalpel. Dinella Washington stierf om 18.01 uur. Steve Whitman slaakte een lange, ontmoedigde zucht. Zonder een woord te zeggen liep hij van de operatietafel weg en trok met een woedende blik zijn mondkapje van zijn gezicht. Hij verafschuwde dit soort dagen, hij vond het afschuwelijk om iemand te verliezen, vooral een kind dat niet meer was dan een onschuldig slachtoffer. Hij had het zelfs afschuwelijk gevonden de jongen te verliezen die drie mensen had neergeschoten voor ze hem hadden gedood. Hij verafschuwde het allemaal. De nutteloosheid. De verspilling. De wanhoop. De zinloze vernietiging van menselijk leven. Maar toch, als hij won, wat vaak het geval was, leek het allemaal de moeite waard, de lange uren, de eindeloze dagen die overgingen in nog langere nachten. Het kon hem niet schelen hoe lang

hij moest blijven of hoe hard hij moest werken, zolang hij soms maar won.

Hij gooide zijn operatiehandschoenen weg, waste zijn handen, zette zijn operatiekapje af en keek in de spiegel. Wat hij zag was de vermoeidheid van de afgelopen eenenzeventig uur dat hij dienst had gehad. Hij probeerde diensten aan te houden van niet meer dan achtenveertig uur achtereen, waarbij hij afwisselend dienst had en oproepbaar was. Het was een aardig idee, maar het pakte meestal anders uit. Op de trauma-afdeling kon je niet op een bepaalde tijd zomaar weglopen. En hij wist wat hem nu te doen stond. Hij moest de moeder van het kind op de hoogte brengen. Een spierdje in zijn kaak spande zich terwijl hij de operatieruimte verliet en de kant op liep waar hij wist dat hij haar zou kunnen vinden. Terwijl hij naar haar toeliep, voelde hij zich net de engel des doods. Hij wist dat ze zijn gezicht nooit meer zou vergeten en dat dit moment haar de rest van haar leven zou achtervolgen. Hij herinnerde zich de naam van het kind, zoals hij zich al hun namen een tijdlang herinnerde, en hij wist dat ook hij erdoor achtervolgd zou worden. Hij zou zich het geval, de omstandigheden, het resultaat blijven herinneren en hij zou steeds weer wensen dat het anders was gegaan. Hoe weinig hij ook van zijn patiënten wist, bij hen was hij het meest betrokken.

‘Mevrouw Washington?’ vroeg hij, nadat een verpleegster bij de balie haar hem had aangewezen. Zij knikte, haar ogen vol angst. ‘Ik ben dokter Whitman.’ Hij had dit al zo lang gedaan, te lang, dacht hij soms. Het begon allemaal te gewoon te worden. Hij wist dat hij het snel moest zeggen, om haar geen hoop te geven die hij haar niet langer kon bieden. ‘Ik heb slecht nieuws over uw dochter.’ Henrietta zoog de lucht naar binnen. Ze zag zijn gezicht, zijn ogen en ze wist het nog voor hij de woorden had uitgesproken. ‘Ze is vijf minuten geleden overleden.’ Hij raakte zachtjes haar

arm aan terwijl hij het zei, maar zij was zich niet bewust van zijn aanraking en zelfs niet van zijn medeleven. Het enige dat ze had gehoord waren zijn woorden... ze is overleden... ze is overleden... 'We hebben gedaan wat we konden, maar de kogel heeft bij het binnendringen en het verlaten van haar lichaam te veel schade aangericht.' Hij voelde zich dwaas en wreed dat hij haar deze details gaf. Wat maakte het uit wat de kogel had gedaan en wanneer? Het enige dat telde was dat hij haar kind had gedood. Het zoveelste slachtoffer van de hopeloze oorlog waarin ze leefden. Weer een gegeven voor de statistieken. 'Het spijt me heel erg.' Ze greep hem bij zijn arm en keek hem met wilde ogen aan. Ze moest vechten om adem te halen na het nieuws dat hij haar had gebracht en dat haar als een harde klap had getroffen. Het was alsof hij haar een stomp in haar maag had gegeven. 'Misschien kunt u beter even gaan zitten.' Toen hij naar haar toe kwam, was ze opgestaan om het nieuws te horen, maar nu zag ze eruit alsof ze op het punt stond flauw te vallen. Haar ogen draaiden weg. Hij liet haar in de stoel zakken en gebaarde een verpleegster een glas water voor haar te halen.

De verpleegster bracht het snel, maar de moeder van het kind kon niet drinken. Ze maakte vreselijke, benauwde, verstikte geluiden terwijl ze probeerde in zich op te nemen wat hij haar had verteld. Steve Whitman had het gevoel alsof hij de moordenaar was in plaats van de man met het wapen. Hij was graag de redder geweest, en soms was hij dat ook. Er waren vrouwen en moeders en echtgenoten die hem dankbaar en opgelucht om de hals vlogen, maar dit keer niet. Hij verafschuwde de verliezen. En maar al te vaak was het lot hem slecht gezind.

Hij bleef bij Henrietta zolang hij kon en liet haar toen over aan de zorg van de verpleegsters. Hij was weer opgepiept, dit keer voor een meisje van veertien dat vanaf de tweede

verdieping uit een raam was gevallen. Hij was vier uur bezig met haar te opereren en om halfelf 's avonds liep hij de operatiekamer uit in de hoop dat hij haar had gered. Voor de eerste keer sinds uren kwam hij terug op zijn kamer. Het was voor hem het rustige gedeelte van de avond, de werkelijk ernstige gevallen begonnen meestal pas vanaf middernacht binnen te komen. Hij pakte een kop koude koffie van zijn tafel en nam er twee oudbakken koekjes bij. Hij had sinds zijn ontbijt geen tijd meer gehad om te eten. Hij had officieel achtenveertig uur dienst en hij had daarnaast nog achtenveertig uur overgenomen van een collega, wiens vrouw bezig was te bevallen. Hij had allang naar huis moeten, maar hij had eerder nog geen gelegenheid gehad ertussenuit te breken. Op zijn bureau lag een stapel papieren die hij nog moest tekenen en hij wist dat als hij daarmee klaar was, hij naar huis kon. Er was al een andere arts in dienst gekomen om zijn plaats in te nemen. Hij slaakte een diepe zucht en greep naar de telefoon. Hij wist dat Meredith nog op zou zijn. Misschien was ze zelfs nog op kantoor. Hij wist hoe druk ze het de afgelopen weken had gehad en hij wist niet zeker of ze nog bezig zou zijn met vergaderen, of eindelijk naar huis zou zijn gegaan.

De telefoon ging een keer over en toen nam ze op. Haar stem was net zo rustig en koel als Meredith zelf. Ze vormden samen een evenwichtig stel. Haar kalme gelijkmatigheid vormde een goede tegenhanger voor Steves heftige intensiteit. Hoe gek de dingen ook liepen, Meredith wist in een crisis altijd haar kalmte te bewaren. Zij was een rustige, elegante, koele vrouw. Haar hele wezen vormde een tegenstelling met haar echtgenoot.

'Hallo?' Ze had wel verwacht dat het Steve zou zijn, maar ze was bezig met een grote transactie en het kon zijn dat iemand van kantoor haar om deze tijd nog opbelde. Ze was inderdaad naar huis gegaan. Meredith Smith Whitman was

partner in een van de meest gerespecteerde zakenbanken van Wall Street en ze stond in haar branche in hoog aanzien. Ze ging helemaal op in de wereld van de haute finance, net zoals Steve volledig in beslag werd genomen door zijn werk op de trauma-afdeling. Ze waren allebei dol op wat ze deden. Hun werk was voor hen allebei een alles verterende hartstocht.

‘Hoi, ik ben het.’ Hij klonk moe en triest, maar hij was opgelucht dat ze de telefoon had opgenomen.

‘Je klinkt moe,’ zei ze bezorgd en vol medeleven.

‘Dat ben ik ook.’ Hij glimlachte echter bij het horen van haar stem. ‘Ik heb de hele dag gewerkt. Of eigenlijk drie dagen.’ Het was vrijdagavond en hij had haar sinds dinsdagochtend niet meer gezien. Ze leefden nu al jaren zo. Ze waren eraan gewend en hadden allang geleerd hoe ze hun leven en hun werk in de gegeven omstandigheden het beste konden indelen. Zij was volkomen vertrouwd met zijn krankzinnige diensten van twee of drie dagen aan een stuk en aan de spoedgevallen waarvoor hij werd teruggeroepen als hij net een paar uur thuis was. Ze hadden echter allebei een gezond respect voor elkaars werk. Ze hadden elkaar leren kennen en waren getrouwd in de tijd dat hij in opleiding was en zij nog studeerde. Ze waren inmiddels veertien jaar samen, maar vooral voor Steve leken het soms meer weken dan jaren. Hij was nog steeds even stapelverliefd op haar als in het begin. Hun huwelijk werkte prima voor hun allebei, om uiteenlopende redenen. Ze hadden beslist geen tijd om op elkaar uitgekeken te raken, sterker nog, ze hadden überhaupt nauwelijks tijd. Met hun beide banen, die zoveel tijd in beslag namen, hadden ze nooit de tijd of de behoefte gehad kinderen te krijgen, hoewel ze er soms wel over spraken. Het was een mogelijkheid die ze nog geen van tweeën definitief hadden uitgesloten.

‘Hoe gaat het met je grote transactie?’ vroeg hij haar. De

afgelopen twee maanden had ze gewerkt aan de prospectus voor de beursemmissie van een hightechonderneming in Silicon Valley. Ze gingen het bedrijf naar de beurs brengen en aandelen in het bedrijf verkopen. Voor de firma waar Meredith werkte was het een spannende, interessante transactie, hoewel minder prestigieus dan sommige obligaties die ze uitgaven. Meredith was echter veel meer geïnteresseerd in de bedrijven in Silicon Valley en de mogelijkheden die zij boden, dan in de meer traditionele zaken die ze deden in Boston en New York.

‘Het begint op te schieten,’ zei ze met een wat vermoeide klank in haar stem. Ze was de vorige avond tot middernacht op kantoor gebleven. Dat kon ze gemakkelijk doen als Steve werkte. Hij wist dat zij de komende maand de promotietour zou leiden voor de beursgang. De tour was bedoeld om potentiële beleggers te informeren en hen aan te moedigen geld in het bedrijf te steken. Ze zou dan een paar weken weg zijn. Hij hoopte dat ze daarvoor nog wat tijd samen zouden kunnen doorbrengen. Hij wilde vrij nemen om het weekend van Labor Day bij haar te zijn. ‘Ik heb de *red herring* bijna klaar.’ Hij kende het jargon. Het was een term die ze gebruikten voor de prospectus. Deze werd zo genoemd vanwege de rood gedrukte waarschuwingen die in opdracht van de beurscommissie op het omslag van de prospectus stonden. ‘Wanneer kom je thuis, schat?’ vroeg ze, een geeuw onderdrukkend. Ze was net thuisgekomen van kantoor en het was bijna halfelf.

‘Zodra ik wat spullen heb afgetekend die ze voor me hebben neergelegd. Heb je al gegeten?’ Hij was meer geïnteresseerd in haar dan in de formulieren die hij moest tekenen. Hij lag onderuit in zijn stoel en staaarde naar de papieren op zijn bureau.

‘Min of meer. Een paar uur geleden heb ik op kantoor een sandwich gehad.’

‘Als ik thuiskom maak ik wel een omelet. Of wil je dat ik iets te eten haal?’ Ondanks hun zware werkrooster was Steve meestal degene die kookte en hij scheidde er graag over op dat hij beter kon koken dan zij. Hij vond het ook duidelijk leuker om te doen. Meredith was niet bijzonder huishoudelijk aangelegd en daar had ze ook nooit een geheim van gemaakt. Ze at liever een sandwich of een salade aan haar bureau dan thuis nog een viergangendiner in elkaar te flansen. En hij hield veel meer van koken dan zij ooit had gedaan.

‘Een omelet zou heerlijk zijn,’ glimlachte ze. De perioden dat ze niet samen waren, miste ze hem altijd, zelfs als ze het druk had. Ze hadden een ontspannen, aangename relatie en ze oefenden een aantrekkingskracht op elkaar uit die nooit minder was geworden, ook al waren ze inmiddels al veertien jaar getrouwd. Ze waren nog steeds vreselijk aan elkaar verknocht, ondanks hun veeleisende werk en hun hecatische leven.

‘En wat is er vandaag gebeurd?’ Ze hoorde altijd aan zijn stem wanneer er dingen niet goed waren gegaan. Ze kenden elkaar beter dan de meeste mensen en ze waren erg betrokken bij elkaars successen en tegenslagen.

‘Ik heb twee kinderen verloren,’ zei hij, nu weer met een sombere klank in zijn stem. Hij moest steeds denken aan de jonge zwarte vrouw die vijf uur geleden haar dochter was kwijtgeraakt. Wat zou hij het heerlijk hebben gevonden als het voor haar anders was gelopen. Maar hij was een arts, geen tovenaar. ‘Een jongen van vijftien die betrokken was bij een vuurgevecht met een rivaliserende bende. Hij heeft eerst drie van de anderen geraakt voor hij zelf werd neergeschoten, maar hem heeft het zijn leven gekost. En een paar uur geleden een klein meisje. Zij was een onschuldige toeschouwer bij een vuurgevecht tussen drie jongelui en de politie in Harlem. Ze hadden haar in de borst geraakt. We

hebben haar geopereerd, maar ze heeft het niet gehaald. Ik moest het haar moeder vertellen, de arme vrouw was er kapot van. En daarna heb ik een meisje van veertien geopereerd dat vanaf de tweede verdieping uit het raam was gevallen. Haar toestand is slecht, maar ik denk wel dat ze het haalt.’ Meredith zou het afschuwelijk vinden Steves werk te doen. Altijd weer de pijn van de patiënten die hij onder ogen kreeg, de wanhoop, de verliezen, het verdriet. Ze wist maar al te goed hoe het hem aangreep en ze hoorde aan zijn stem de tol die het van hem eiste.

‘Zo te horen was het een ellendige dag, lieverd... Het spijt me voor je. Waarom kom je niet naar huis om je eens lekker te ontspannen? Je hebt het nodig.’ Hij was drie dagen niet thuis geweest en hij klonk uitgeput en ontmoedigd.

‘Ja, ik moet hier weg. Ik ben met ongeveer twintig minuten thuis. Ga niet naar bed voor ik er ben.’ Ze glimlachte om de waarschuwing.

‘Daar hoef je niet bang voor te zijn. Ik ben thuisgekomen met een volle aktetas.’

‘Nou, zet die maar weg als ik thuiskom, mevrouw Whitman. Ik wil je volledige aandacht.’ Hij smachtte ernaar haar te zien. Na alle verantwoordelijkheden die hij op zijn werk had, was het als hij bij Meredith thuiskwam, net of hij op een andere planeet belandde. Zij was voor hem een vluchthaven, bij haar had hij het gevoel dat hij frisse lucht inademde, dat zijn omgeving normaal en gezond was. Zij was een veilig toevluchtsoord na de wreedheden en het geweld waarmee hij elke dag werd geconfronteerd. Hij kon bijna niet wachten om haar te zien. Hij wilde niet dat zij zou slapen of aan het werk zou zijn als hij thuiskwam.

‘Ik beloof je dat je mijn onverdeelde aandacht zult krijgen, dokter. Kom nou maar als de donder naar huis.’ Zij grijnsde en hij glimlachte terwijl hij zich voorstelde hoe ze eruitzag, even mooi en sensueel als altijd.

‘Schenk jezelf een glas wijn in, Merrie, ik ben over een paar minuten bij je.’ Hij was altijd optimistisch over de tijd, maar dat kende ze wel van hem.

Uiteindelijk stapte hij veertig minuten later de deur van hun appartement binnen. De dienstdoende arts had voor hij vertrok nog snel zijn advies gevraagd over een vrouw van tweeënnegentig jaar die haar heup en bekken had gebroken, en over het veertienjarige meisje dat uit het raam was gevallen en bij wie complicaties waren opgetreden. Steve wist echter beter dan wie dan ook dat het voor hem tijd was om naar huis te gaan. Hij was bekaf. Hij werkte de papieren op zijn bureau af en meldde zich af voor het weekend. Hij hoefde maandag pas weer op de trauma-afdeling terug te komen. Hij popelde om weg te gaan, hij was op. Het was genoeg geweest. Toen hij vertrok was hij zo moe dat hij nauwelijks meer behoorlijk kon denken.

Vlak voor het ziekenhuis hield hij een taxi aan en tien minuten later was hij thuis. Toen hij het appartement binnenkwam, hoorde hij zachte muziek aan staan en rook hij Merediths parfum. Het was alsof hij in de hemel belandde na eerst drie dagen in de hel te zijn geweest. Hij leefde voor de momenten dat hij bij Meredith kon zijn, maar ze wist dat hij ook dol was op zijn werk, net zoals hij wist hoe gek zij was op wat zij deed.

‘Merrie?’ riep hij, terwijl hij het slot van het appartement opendraaide. Hij kreeg geen antwoord. Hij trof haar uiteindelijk aan onder de douche, lang en slank en blond en ongelofelijk mooi en gracieus. Tijdens haar studie had ze bijverdiend als fotomodel. Ze hadden in hun studententijd allebei van een beurs geleefd. Ze waren allebei enig kind en ze hadden beiden hun ouders verloren terwijl ze nog met hun studie bezig waren. Haar ouders waren omgekomen bij een auto-ongeluk in Zuid-Frankrijk. Het was gebeurd tijdens de eerste echte vakantie die haar ouders in twintig jaar

tijd hadden genomen. Zijn ouders waren zes maanden na elkaar overleden aan kanker. Al jaren waren ze niet alleen man en vrouw, maar ook elkaars enige familie. Ze betekenden alles voor elkaar.

Zodra ze hem zag, begon ze te stralen. Ze zette de kraan uit en pakte een handdoek. Van haar blonde haar, dat tot op haar schouders hing, vielen druppels op haar borsten en er was een warme, sexy gloed in haar groene ogen. Ze waren allebei dolblij elkaar te zien. Hij kuste haar en trok haar druipnat dicht tegen zich aan. Het kon hem niet schelen hoe nat ze was, hij wilde haar alleen maar vasthouden.

‘Mijn god, wat is het toch heerlijk om op deze manier thuis te komen... ik vraag me af waarom ik ooit nog naar mijn werk ga.’

‘Om levens te redden natuurlijk,’ zei ze, terwijl ze haar armen om zijn nek sloeg en zich tegen hem aan vlijde. Ze gaf hem een gevoel alsof hij weer tot leven kwam, hij knapte er meer van op dan van een vakantie of van een nacht slapen. Hij kuste haar en ondanks de slopende zesenzeventig uur die hij zojuist in het ziekenhuis had doorgebracht, raakte hij direct opgewonden van haar. Ze had een sterke uitwerking op hem en dat was al zo sinds de dag dat ze elkaar hadden leren kennen.

‘Wat wil je eerst? Mij of de omelet?’ vroeg hij met een jongensachtige glimlach. Ze keek hem met gespeelde ontzetting aan.

‘Dat is wel een moeilijke keuze. Ik begon honger te krijgen.’ ‘Ik ook.’ Hij grijnsde. ‘Misschien eerst de omelet. Dan spring ik even onder de douche en kunnen we daarna vieren dat we vanavond allebei thuis zijn. Ik begon het idee te krijgen dat ze me nooit meer zouden laten gaan. Goddank heb ik dit weekend vrij. Ik kan haast niet geloven dat we echt twee dagen samen hebben.’ Zodra hij dit zei, betrok echter haar gezicht.

‘Ik denk dat je vergeten bent dat ik zondag naar Californië ga.’ Ze keek hem verontschuldigend aan. Ze vond het afschuwelijk om weg te gaan als hij vrij had. Het kwam zo zelden voor dat ze een weekend samen hadden. Als plaatsvervangend hoofd van de trauma-afdeling moest hij in de weekends vaak werken. En als hij door de week vrij had, moest zij op kantoor zijn. ‘Ik moet nog een laatste keer met Callan Dow overleggen voor de promotietour begint. De tijd begint te dringen en ik wil in Californië nog een keer de prospectus met hem doornemen.’ Ze was erg accuraat en lette op alle details.

‘Ik weet het, het geeft niet. Ik was het vergeten.’ Hij probeerde zijn teleurstelling te verbergen terwijl hij toekeek hoe ze haar haren met een handdoek droogwreef. Toen liep hij naar de keuken om de omelet te gaan maken die hij had beloofd.

Vijf minuten later kwam zij in een witte kasjmier badjas bij hem staan. Haar haar was nog nat, ze liep op blote voeten en hij zag dat ze onder de badjas niets aan had.

‘Als je gaat strippen, laat ik de omelet verbranden,’ waarschuwde hij, terwijl hij met zijn ene hand het eiermengsel in de pan goot en zichzelf vervolgens met de andere hand een glas witte wijn inschonk. Ze zei er niets van, maar hij zag er uitgeput uit. Hij had donkere kringen onder zijn ogen en zijn blik was moe na drie nachten niet slapen. ‘Het is fijn om thuis te zijn,’ zei hij, terwijl hij zich met een vermoeide glimlach naar haar toe draaide en haar met onverholen bewondering aankeek. ‘Ik heb je gemist, Merrie.’

‘Ik jou ook,’ zei ze. Ze sloeg haar armen om hem heen en kuste hem. Toen ging ze op een hoge leren kruk bij het keukenblok zitten. Hun appartement had een strak, New Yorks uiterlijk dat meer bij Merediths stijl leek te passen dan bij de zijne. Ze had iets heel chics over zich en alles aan haar straalde competentie en succes uit. Steven was met zijn ge-

kreukelde kleren en zijn slordige uiterlijk het prototype van de gekwelde, overwerkte dokter. Het was weken geleden dat hij voor het laatst tijd had gehad om naar de kapper te gaan en hij had zich in twee dagen niet geschoren. Hij zag er jonger uit dan zijn tweeënveertig jaar en met zijn ziekenhuiskleren aan was het moeilijk voor te stellen hoe hij er normaal uit zou zien. Hij droeg een paar niet bij elkaar horende sportsokken en afgedragen klompen die hij graag aandeed naar zijn werk. Je kon je hem moeilijk voorstellen in een blazer, een grijze broek en een das, hoewel hij er daarin fantastisch uitzag. Als hij niet werkte, droeg hij echter meestal een vale spijkerbroek en een T-shirt. Doorgaans was hij te moe om eraan te denken iets anders aan te trekken.

‘En wat gaan we morgen nog meer doen, behalve slapen en vrijen en tot het avondeten in bed liggen?’ vroeg hij met een ondeugend lachje. Hij zette het bord met de omelet voor haar op het granieten aanrechtblad. Hun keuken was helemaal uitgevoerd in beige en wit en leek net een plaatje uit een tijdschrift.

‘Het klinkt me allemaal heel goed in de oren, behalve dat ik even bij kantoor langs moet om wat papieren op te halen. Die moet ik thuis lezen. Ze zijn voor de vergadering in Californië,’ zei ze verontschuldigend met een spijtige blik in haar ogen.

‘Kan je ze niet in het vliegtuig lezen?’ Hij keek haar teleurgesteld aan terwijl hij zijn helft van de omelet naar binnen werkte.

‘Dan zou ik naar Tokio moeten doorvliegen, anders red ik het niet. Ik beloof je dat ik niet langer zal werken dan nodig is.’

‘Dat klinkt onheilspellend,’ glimlachte hij, terwijl hij voor hen allebei nog een glas wijn inschonk. Het was een heerlijk gevoel om vrij te zijn en geen enkele verantwoordelijk-

heid te dragen, behalve tegenover zijn vrouw. Hij kon haast niet wachten om naar bed te gaan, met haar te vrijen en tot de volgende middag te slapen. ‘Vertel me eens over je werk. Hoe gaat het met je emissie?’ Hij wist hoeveel haar werk voor haar betekende. Haar ogen glinsterden van opwinding toen ze hem antwoordde.

‘Het wordt fantastisch. Ik kijk zo uit naar de promotietour,’ zei ze. Tijdens de promotietour zouden ze potentiële beleggers de mogelijkheid bieden aandelen te kopen in het bedrijf. ‘Ik weet zeker dat dit een groot succes gaat worden. Ik heb vanmorgen met Dow gesproken en hij is net een kleine jongen die zit te popelen om een homerun te scoren bij de honkbalkampioenschappen. Hij is een aardige vent. Ik denk dat je hem wel zou mogen. Hij heeft het bedrijf vanuit het niets opgebouwd. Hij is er terecht trots op en nu gaat hij ermee naar de beurs. Het is voor hem net een droom die uitkomt. Het is zo leuk om hem te laten zien hoe het allemaal werkt.’

‘Pas maar op dat dat het enige is dat je hem laat zien,’ waarschuwde hij en wees met zijn vork in haar richting. Zij leunde naar hem over en hij zag een roomwitte borst schemeren tussen de plooiën van haar badjas. Ze moest lachen om wat hij zei.

‘Dit is puur zakelijk,’ zei ze vol overtuiging. Voor haar was het dat altijd.

‘Voor jou misschien wel. Ik hoop alleen maar dat die vent kort, dik en lelijk is en een vriendin heeft die hem de hemel in vrijt. Jou met een man op promotietour sturen is vragen om moeilijkheden... je bent verrekke verleidelijk, lieverd.’ Hij keek haar vol bewondering aan. Het was onmogelijk over het hoofd te zien hoe geweldig ze eruitzag en hij was ervan overtuigd dat de mannen met wie ze werkte daar ook niet blind voor waren. Bovendien was ze intelligent en leuk gezelschap. Na veertien jaar was zijn belangstelling voor

haar nog even groot en wist ze nog steeds zijn hartstocht op te wekken. Hoe moe hij ook was, hij wilde altijd het liefst zo snel mogelijk met haar naar bed en zij genoot daarvan.

‘Geloof me nou maar, die mannen denken alleen maar aan hun bedrijf,’ stelde ze hem gerust. ‘En Callan Dow is precies zo. Dit is zijn kindje. Zijn droom wordt werkelijkheid. De grote liefde van zijn leven. Als ik eruitzag als Godzilla zou hij het niet eens opmerken. Bovendien,’ zei ze met een glimlach naar haar echtgenoot, ‘ik hou van jou. Al zag hij eruit als Tom Cruise, dan kon me dat nog niets schelen. Jij bent de man van wie ik hou.’

‘Goed zo.’ Steve keek tevreden, maar toen wierp hij haar een bezorgde blik toe. ‘Maar nu je het er toch over hebt, is dat zo?’

‘Is wat zo?’ Ze wist niet wat hij bedoelde. Zij was ook moe. ‘Ziet hij eruit als Tom Cruise?’

‘Natuurlijk niet.’ Ze lachte en begon hem toen een beetje te plagen. ‘Meer als Gary Cooper. Of Clark Gable.’

‘Erg grappig.’ Het was waar, maar ze ging er niet op door. Voor haar was het niet belangrijk. ‘Hij kan er maar beter uitzien als Peter Lorre, anders mogen ze wat mij betreft een andere partner met hem meesturen. Bovendien, twee weken is te lang. Ik word veel te eenzaam. Ik vind het afschuwelijk als je zo lang weg bent.’

‘Ik ook.’ Maar dat was niet helemaal waar, dat wisten ze allebei. Als de emissie opwindend genoeg was en het bedrijf haar interesseerde, vond ze het heerlijk. Ze genoot van haar werk en vond het enig om bedrijven naar de beurs te brengen. ‘Tien steden in twee weken kan je geen vakantie noemen.’

‘Je geniet ervan, dat weet je net zo goed als ik.’ Hij dronk zijn wijnglas leeg en leunde achterover om haar bewonderend aan te kijken. Ze zag er heerlijk ontspannen en sexy

uit. Hij moest zich hoognodig douchen en scheren. Hij wist dat hij er verschrikkelijk uitzag. Maar als hij in het ziekenhuis was, maakte hij zich niet druk om zijn uiterlijk. Dat deed er pas toe als hij thuiskwam bij haar en zelfs dan was hij soms te uitgeput om zich om te kleden.

‘Soms vind ik de promotietours leuk. Niet altijd. Als ze goed verlopen, zijn ze leuk, ook al geven ze heel veel werk. Het hangt van het bedrijf af. Maar dit is een goed bedrijf. De aandelen zullen waarschijnlijk wegvliegen.’ Steve wist dat het bedrijf hightechapparaten maakte voor medische diagnostiek, en dat de directeur, Callan Dow, er een aantal zelf had uitgevonden. Steve wist van Meredith dat Callan Dows vader chirurg was geweest in een kleine plaats en had gewild dat zijn zoon ook chirurg zou worden. Callan was echter gefascineerd geraakt door het zakenleven en door hightechuitvindingen en had een eigen bedrijf opgezet om geavanceerde chirurgische instrumenten te maken. Steven kende zijn producten en was ervan onder de indruk, maar hij was niet bijzonder geïnteresseerd in de aandelen, hoe indrukwekkend het bedrijf volgens Meredith ook was. Steve liet Meredith ook altijd al hun geldzaken regelen, daar was zij tenslotte goed in. En hij wist er niets van.

Ze zette de borden in de vaatwasser. Steve ging onder de douche en een paar minuten later deed ze de lichten uit en voegde ze zich bij hem in hun slaapkamer. Het was ruim na middernacht en ze waren allebei moe. Een paar minuten later lag ze in bed. Hij gleed naast haar en zij glimlachte terwijl hij haar in zijn armen nam en haar dicht tegen zich aan trok. Ze voelde direct hoe hij naar haar verlangde, en dat gevoel was helemaal wederzijds. Ze kustte hem en kreunde zachtjes terwijl hij haar begon te strelen. Binnen enkele minuten waren het ziekenhuis en de beursgang vergeten. Het enige dat op dat moment telde was hun eigen wereldje dat ze met elkaar deelden en waarin ze zich gelukkig voelden.